

Кінь

КУПИТИ

Між дослідницею-австралійкою Джесс і афроамериканським мистецтвознавцем Тео виникає зв'язок через спільний інтерес до коня, який жив у США у XIX столітті. Джесс вивчає кістки жеребця, щоб більше дізнатися про його швидкість і витривалість, а Тео відкриває втрачену історію чорношкірих вершників, які мали вирішальне значення в успіху скакуна на перегонах.

Вишукана картина, яку Тео віднаходить на смітнику, скелет на горищі, куди дістається Джесс, та найвеличніший скакун в історії Америки — із цих ниток лауреатка Пулітцерівської премії Джеральдін Брукс сплітає приголомшливу розповідь про силу духу, одержимість і несправедливість.

Натхненний дивовижною реальною історією чистокровного скакуна Лексінгтона, роман «Кінь» порушує теми мистецтва й науки, кохання й одержимості, а також досліджує ще не завершену історію расизму.

ТЕО

Джорджтаун, Вашингтон, округ Колумбія

2019

Оманливі редуктивні форми доробку художника спотворюють сенс, викуваний роздвоєним існуванням. Ці символи й ідеограми сигналізують нам із перехрестя: свобода і рабство, білі й чорні, сільське та міське.

Ні! Не годиться! Тхне нудотністю кандидата наук. Це ж мають читати нормальні люди.

Тео натиснув на клавішу Delete і спостерігав, як літери повертаються у небуття. За якусь мить лишився сам миготливий курсор, що пульсував, мов нетерплячий палець. Тео зітхнув і подивився у вікно.

На вулиці літня жінка, яка мешкала в обшарпаному будинку напроти, тягнула лавку для жиму штанги.

Коли металеві ніжки скреготнули по хіднику, Кленсі підняв голову і, метнувшись до Тео, поклав передні лапи на стіл біля ноутбука. Його величезні вуха, схожі на тарілки метеорологічного радара, нервово посмикувалися. Разом із собакою Тео дивився, як жінка вмощує лавку на зібрану нею хитку піраміду. До лавки був приклеєний аркуш з написом: «БЕЗКОШТОВНІ РЕЧІ».

Тео здивувався, чому вона не влаштувала гаражного розпродажу. Хтось заплатив би за ту лавку для жиму. І навіть за фальшивий марокканський пуфик.

Коли вона винесла з дому розмаїтий чоловічий одяг, Тео спало на думку, що всі ці речі, мабуть, належали її покійному чоловікові. Можливо, вона просто хотіла позбутися всього, що нагадує про нього.

Утім то було лише припущення, бо Тео майже її не знав. Вона належала до тих сусідів, які не приохочують до люб'язностей, а тим паче до близького спілкування. Її чоловік при першій зустрічі всім своїм виглядом дав на здогад, що він думає про сусідство із чорношкірим. Тео замешкав у житловому комплексі для аспірантів Джорджтаунського університету кілька місяців тому. Він чемно вітався з усіма сусідами, і більшість відповідала йому приязною усмішкою.

Чоловік же, який мешкав навпроти, не вшанував його навіть поглядом. Тео лише раз чув його голос коли той кричав на дружину.

Минув тиждень відтоді, як уночі приїжджала швидка допомога. Як і більшість містян, Тео міг спати навіть під сирену, але цього разу вона зловісно мовчала. Він прокинувся від мерехтіння синіх і червоних вогнів, що витанцьовували на стінах. Схопився з ліжка, маючи намір допомогти, якщо знадобиться. Але зрештою вони з Кленсі просто дивилися, як лікарі швидкої допомоги виносять мішок із тілом, вимикають світло і мовчки їдуть геть.

У будинку його бабусі в Лагосі будь-яка смерть по сусідству викликала шалену метушню на кухні. Коли він приїжджав до бабусі на шкільні канікули, то часто носив родичам небіжчиків гарячі страви. Тож наступного дня Тео приготував рагу, написав листівку зі співчуттями і поніс це все до будинку навпроти. Ніхто йому не відчинив, і він залишив тарілку на ганку. Через годину знайшов її на своєму порозі із запискою: «Дякую, але я не люблю курки». Тео глянув на Кленсі й, знизавши плечима, мовив: «Я думав, що курку люблять усі». Вони самі з'їли це рагу. Воно було вельми апетитним, адже Тео приготував його на домашньому бульйоні, що довго томився на повільному вогні, й присмачив складними ароматами смаженого перцю. Не те щоб Кленсі, цього келпі, це обходило.

У безглуздій безстрашності своєї породи він міг з'їсти будь-що.

Від думки про рагу в Тео потекла слинка. Зиркнув на годинник у кутку ноутбука — четверта по обіді. Надто рано. Він знову взявся друкувати, а Кленсі заліз під стіл і гепнувся йому на ноги.

Ці дивовижні переконливі образи є єдиними відомими вцілілими витворами митця, який народився в рабстві і був поневолений. Прості, але промовисті, вони правлять за семафори для світу, що б'ється в конвульсіях. Переживши Виживши у Громадянську війну, відмовляючись тікаючи від тиранії плантації заради маргінального життя в місті, художник, здається, змушений свідчити про власну реальність, парадоксально вимогливу, але багату.

Жахливо. Схоже на статейку в студентській газеті, а не на журнальну статтю.

Тео переглянув репродукції, що лежали на столі.

Художник майстерно відтворив те, що знав, – велелюдний яскравий світ чорношкірих ХІХ століття.

Отже, текст має бути таким само простим, як і малюнки.

Білл Трейлор, народжений у рабстві, єдиний і неповторний

Увагу Тео привернув рух на протилежному боці вулиці. Тепер сусідка замірилася знести з ганку велике крісло. Стоячи на верхній сходинці, воно небезпечно перекинулося, а вона намагалася втримати його.

Жінка, понад сумнів, потребувала допомоги. Тео хутко себе оглянув: шорти є, футболка є. Працюючи в квартирі без кондиціонера, він частенько роздягався до самого спіднього і геть-чисто забував про свою голизну, аж поки якийсь хлопець із FedEx нагородив його допитливим поглядом.

Гравітація майже перемогла, коли Тео підходив до ганку. Він стрибнув на сходинку і втримав крісло від падіння. Свідченням того, що сусідка зрозуміла його жест, було бурчання і швидке піднесення голови.

Вона нахилилась і взялася за нижню частину крісла.

Тео схопився за бильце. За мить вони, мов ті краби, шкандибали до бордюру.

Жінка випросталася, відкинувши тонке, солом'яного кольору волосся, потерла кулаками поперек і кивнула на піраміду. «Все, що ти хочеш.» Тоді розвернулася і піднялася сходами.

Тео ніколи не запала б у голову думка покопирсатись у цій купі непотребу. У його квартирі було обмаль меблів: письмовий стіл середини століття і канапа, придбана у комісійному магазині. Решту вільного простору займали здебільшого книжки про мистецтво, розставлені на саморобних полицях і ящиках з-під молока, які він пофарбував у матовий чорний колір.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ